

## Rozważania nad Księgą Psalmów

s. M. Judyta Pudełko PDDM



### Psalm 16

<sup>1</sup> Miktam. Dawidowy. Zachowaj mnie, Boże, bo chronię się u Ciebie,

<sup>2</sup> mówię Panu: «Tyś jest Panem moim; nie ma dla mnie dobra poza Tobą».

<sup>3</sup> Ku świętym, którzy są na Jego ziemi, wzbudził On we mnie miłość przedziwną!

<sup>4</sup> Ci, którzy idą za obcymi *bogami*, pomnażają swoje bolesti. Nie wylewam krwi w ofiarach dla nich, imion ich nie wymawiam swoimi wargami.

<sup>5</sup> Pan częścią dziedzictwa i kielicha mego: To właśnie Ty mój los zabezpieczasz.

<sup>6</sup> Sznur mierniczy wyznaczył mi dział wspaniały i bardzo mi jest miłe to moje dziedzictwo.

<sup>7</sup> Błogosławię Pana, który dał mi rozsądek, bo nawet nocami upomina mnie serce.

<sup>8</sup> Stawiam sobie zawsze Pana przed oczy, nie zachwieję się, bo On jest po mojej prawicy.

<sup>9</sup> Dlatego się cieszy moje serce, dusza się raduje, a ciało moje będzie spoczywać z ufnością,

<sup>10</sup> bo nie pozostawisz mojej duszy w Szeolu i nie dozwolisz, by wierny Tobie zaznał grobu.

<sup>11</sup> Ukazesz mi ścieżkę życia, pełnię radości u Ciebie, rozkosze na wieki po Twojej prawicy.

**Ty jesteś moim Panem.** Psalmista wyznaje swoją wiarę i ufność wobec Boga. Ma głęboką świadomość Bożej obecności i bliskości. Co to znaczy, że Bóg jest Panem? Psalmista odkrywa w Bogu pełnię dobra, bezpieczeństwo, oparcie, które wyznacza jasny kierunek życia. Służba Bogu staje się drogą do wolności od pozorów szczęścia. Bóg wyprowadził Izraela z Egiptu, prowadził po pustyni, aby lud odkrył i poznał, kto jest jego Panem. Niewolnicza praca została zamieniona na królewską posługę w Domu Bożym, w kulcie namiotu spotkania. Bóg darował w końcu ludowi dziedzictwo, ziemię na własność. Psalmista wie, że powtarza się to w życiu każdego, kto chce iść za Panem. Otrzymuje od Niego dział, dziedzictwo, dobra. Co więcej, to sam Pan jest częścią kielicha, to znaczy wypełnia życie człowieka smakiem miłości.

**Ci, którzy idą za obcymi bogami.** Droga nie jest jednak pozbawiona pokus. Ci, którzy nie znają Pana, kierują swe serca ku różnym idolom. Poświęcają dla nich wiele, stają się ich niewolnikami, składają ofiary i czczą. Ale to prowadzi do śmierci. To była ciągła pokusa biblijnego Izraela, który zmagał się i walczył o trudną wiarę w Boga Jedyne.

**Ukażesz mi ścieżkę życia.** Bóg jest schronieniem, ucieczką psalmisty pośród różnych zagrożeń życia. Świątynia Pana była również miejscem azylu. Jednak człowiek nieustannie doświadczał lęku przed śmiercią. W najdawniejszych wierzeniach Izraela, po śmierci człowiek zstępował do Szeolu i był odłączony od Boga. Każde natomiast ocalenie z trudności i cierpień, rozumiane było jako wyrwanie z Szeolu. Stopniowo, z czasem zaczęła rozwijać się wiara w życie po śmierci i zmartwychwstanie w dniu ostatecznym. Człowiek wierzący, ten, który nieustannie wpatruje się w swojego Pana i idzie za nim, również po śmierci pozostanie z Nim jedno. Jest to światelko nadziei, która prowadzi do zmartwychwstania, w Jezusie Chrystusie.

Rzekł do niej Jezus: «Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?» (J 11,25-26).

Panie Jezu Chryste, Ty jesteś naszą jedyną Drogą, która prowadzi nas do Ojca. Wyzwól nas od wszystkiego, co przysłania nam Ciebie, nasze najwyższe Dobro i umocnij w nas nadzieję przyszłego życia z Tobą.